

Arrest

nr. 82 774 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 28 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 8 februari 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt

verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2010 werd ingediend door:

[D. J. S., S.] [...]

Eveneens gekend als [S., D. J.]

nationaliteit: Irak

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.09.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 20.01.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Irak. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Irak.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Irak bestaat er een publieke, semi-private en private gezondheidszorg. In de eerstelijnszorg (PHC) wordt patiënten een kleine bijdrage gevraagd voor curatieve behandeling en geneesmiddelen. Onderzoek, vaccinaties, zwangerschapsonderzoek, etc zijn gratis. Deze bijdrage is 250 ID (\$0.25).

In 2009 werd het plan geopperd om ook mentale gezondheidszorg op een PHC-niveau te behandelen.

Er zouden in 2009, 14 nieuwe psychiatrische centra zijn opgericht en 7 andere vernieuwd.

In heel Irak hebben artsen en verpleegsters training gekregen.

Verdeling van antidepressiva gebeurt ook op PHC-niveau.

Het tarief in de semi-private sector is hoger dan in publieke sector maar goedkoper van in volledig private sector.

Het tarief voor een consultatie is volgens IOM 6 tot 10 euro.

Uit informatie van de Belgische ambassade in Jordanië blijkt dat de kost van een consultatie bij een psychiater 10 tot 15 dollar bedraagt.

De Iraakse overheid en WHO hebben ook geïnvesteerd in verschillende psychiatrische units.

Verder willen we nog opmerken dat een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen kan afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke

persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende: « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Irak - het land waar hij tenslotte ruim 29 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Uit voorgaande blijkt dat de medische zorgen in voldoende mate aanwezig en toegankelijk zijn.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

"1. Er werd door de D.V.Z. geoordeeld dat verzoeker verder in zijn land van herkomst, Irak, de nodige medische behandeling kan krijgen, aangezien de nodige medicatie er beschikbaar is.

Zoals Dr.[D. D. L.], psychiater, erop wijst (zie stuk 1), is de medicatie slechts een onderdeel van de behandeling. Intensieve, gespecialiseerde psychotherapie is eveneens absoluut noodzakelijk, en dit is, volgens de psychiater, niet mogelijk in zijn land van herkomst, aangezien de psychische stoornissen waaraan hij lijdt, juist een gevolg zijn van de chaotische toestand in Irak.

2. Daarenboven zij nog erop gewezen dat in de bestreden beslissing de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen verricht werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, en niet door de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste heeft wel de beschikbaar-

heid van de medicatie nagegaan, maar het is de gemachtigde van de Staatssecretaris die in de bestreden beslissing zelf de beoordeling van de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen heeft onderzocht, beoordeeld en toegevoegd.

Hierdoor wordt art. 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden (RVV, 14 februari 2012, nr. 75.052)."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij verwijst vooreerst naar de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd en niet nodeloos zullen worden herhaald.

De overwegingen van de bestreden beslissing laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

De verwerende partij merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de arts-attaché een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek heeft gevoerd op basis van de door verzoeker aangereikte stukken. Desalniettemin stelde de arts-attaché dat diende te worden besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit het advies van de arts-attaché blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met alle medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat de arts-attaché adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Irak, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de arts-attaché te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat verzoeker verwijst naar het standpunt van zijn eigen arts, dat hij niet zou kunnen behandeld worden in het land van herkomst, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Op grond van de medische attesten die werden voorgelegd door verzoekers heeft de arts-attaché na grondig onderzoek besloten dat er geen bezwaar is vanuit medisch standpunt tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling nu er geen behandeling zou zijn (quod non!) in het land van herkomst.

Verzoeker is verder weinig ernstig in zoverre hij meent dat het ten onrechte de gemachtigde was die de toegankelijkheid van de medische behandeling heeft onderzocht.

De ambtenaar-geneesheer is een geneesheer, die de toegankelijkheid, mogelijkheden en beschikbaarheid van de medische behandeling in het land van herkomst onderzoekt. Zulk onderzoek kan immers enkel door een arts gebeuren.

Het onderzoek naar de financiële toegankelijkheid gebeurt uiteraard niet door de arts, maar dient door de dossierbehandelende ambtenaar te geschieden.

Verzoeker maakt met zijn bijzonder vage beschouwing dat “het de gemachtigde is die in de bestreden beslissing zelf de beoordeling van de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen heeft onderzocht, beoordeeld en toegevoegd” allerm minst aannemelijk dat artikel 9ter geschonden wordt.

Artikel 9ter § 1, 5e lid luidt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...)”

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt afdoende dat de toegankelijkheid van de medische behandeling werd onderzocht door de arts. Deze heeft vooreerst vastgesteld welke behandeling en verdere opvolging verzoeker nodig heeft, en heeft vervolgens toegelicht dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Irak.

De ambtenaar-geneesheer heeft derhalve zijn volledige onderzoeksverplichting conform artikel 9ter uitgevoerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op zijn beurt nagegaan of verzoeker in staat is deze behandeling financieel te dragen. De hoger in artikel 9ter vermelde onderzoeksopdracht van de ambtenaar-geneesheer bevat niet de financiële toegankelijkheid, nu zulks geen medisch onderzoek betreft.

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen. Hij zoekt spijkers op laag water.

Door de arts-attaché en door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd grondig onderzoek gevoerd naar respectievelijk de beschikbaarheid én de toegankelijkheid van de vereiste medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging.

Het louter feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de arts-attaché en de gemachtigde volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Tevens is de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven omkleed.”

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor de wetwijziging van 29 december 2010 voorzag deze bepaling dat, wanneer een vreemdeling een aanvraag indiende om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden, het aan een ambtenaar-geneesheer toekwam om de medische situatie en de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf van deze vreemdeling te beoordelen.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, gaat verder en bepaalt dat het tevens aan een geneesheer toekomt om “*de toegankelijkheid tot een adequate behandeling*” te beoordelen.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt sedert voormelde wetwijziging als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De wetgever heeft er bijgevolg uitdrukkelijk voor geopteerd om ook de beoordeling van de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen te laten doorvoeren door een ambtenaar-geneesheer of door een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. De wetgever heeft geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende aspecten die de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen beïnvloeden. De bewering van verweerder dat de “*financiële toegankelijkheid*” van de nodige medische zorgen door een ander ambtenaar dan een ambtenaar-geneesheer kan gebeuren vindt dan ook geen steun in de uitdrukkelijke tekst van wet en vindt evenmin steun in de wetshistoriek.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak de ernst van de medische aandoening waaraan verzoeker lijdt en de beschikbaarheid van de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden – die verweerder in zijn nota met opmerkingen lijkt te verwarren met de toegankelijkheid van deze zorgen – in Irak onderzocht en hieromtrent een advies verstrekke, doch dat hij naliet de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen te beoordelen. De beoordeling van de toegankelijkheid van de nodige zorgen gebeurde, in strijd met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, door attaché J. S.. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat attaché J. S. geen “*ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde*” is.

Verzoeker voert derhalve terecht aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het enig middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK